

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 606/2013**z dnia 12 czerwca 2013 r.****w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 81 ust. 2 lit. a), e) i f),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom
narodowym,po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-
Społecznym,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i dalszy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób oraz ułatwiony jest dostęp do wymiaru sprawiedliwości, w szczególności poprzez zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych. W celu stopniowego tworzenia tej przestrzeni Unia ma przyjąć środki dotyczące współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, zwłaszcza gdy jest to niezbędne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Art. 81 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje, że współpraca sądowa w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne ma opierać się na zasadzie wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych i pozasądowych.
- (3) We wspólnej, pozbawionej wewnętrznych granic przestrzeni sprawiedliwości przepisy mające zapewnić szybkie i proste uznawanie oraz, w stosownych przypadkach, wykonywanie w innym państwie członkowskim środków ochrony wydanych w państwie członkowskim są

konieczne do zapewnienia, aby ochrona udzielona osobie fizycznej w jednym państwie członkowskim została utrzymana i była kontynuowana w jakimkolwiek innym państwie członkowskim, do którego podróżuje lub przynosi się ta osoba. Należy również zapewnić, aby uzasadnione korzystanie przez obywateli Unii z przysługującego im prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 21 TFUE, nie powodowało utraty tej ochrony.

- (4) Wzajemne zaufanie do wymiaru sprawiedliwości na terytorium Unii oraz cel, jakim jest zapewnienie szybszego i mniej kosztownego przepływu środków ochrony w Unii, stanowią uzasadnienie zasady, zgodnie z którą środki ochrony wydane w jednym państwie członkowskim są uznawane we wszystkich pozostałych państwach członkowskich bez konieczności stosowania jakichkolwiek specjalnych procedur. W związku z tym środek ochrony wydany w jednym państwie członkowskim („państwie członkowskim wydania”) należy traktować, jak gdyby został wydany w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o jego uznanie („państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek”).
- (5) Aby osiągnąć cel w postaci swobodnego przepływu środków ochrony niezbędne i stosowne jest, aby zasady regulujące uznawanie oraz, w stosownych przypadkach, wykonywanie środków ochrony zostały uregulowane unijnym aktem prawnym, który będzie wiążący i bezpośrednio stosowany.
- (6) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do środków ochrony wydanych w celu ochrony osoby w przypadku, gdy istnieją poważne powody, aby uznać, że jej życie, integralność fizyczna lub psychiczna, wolność osobista, bezpieczeństwo lub integralność seksualna są zagrożone, na przykład w celu zapobieżenia wszelkim formom przemocy uwarunkowanej płcią lub przemocy w bliskich związkach, takim jak przemoc fizyczna, napastowanie, przemoc seksualna, nękanie, zastraszanie lub innym formom przymusu pośredniego. Należy podkreślić, że niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszystkich ofiar, niezależnie od tego, czy są one ofiarami przemocy uwarunkowanej płcią, czy też nie.
- (7) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw ⁽³⁾ zapewnia otrzymywanie przez ofiary przestępstw odpowiednich informacji i wsparcia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 18.4.2012, s. 56.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 czerwca 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

- (8) Niniejsze rozporządzenie uzupełnienia dyrektywę 2012/29/UE. Fakt, że dana osoba jest przedmiotem środka ochrony wydanego w sprawach cywilnych, nie wyklucza możliwości określenia tej osoby jako „ofiary” na mocy tej dyrektywy.
- (9) Zakres stosowania niniejszego rozporządzenia należy do obszaru współpracy sądowej w sprawach cywilnych w rozumieniu art. 81 TFUE. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie jedynie do środków ochrony wydanych w sprawach cywilnych. Środki ochrony wydane w sprawach karnych objęte są zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony ⁽¹⁾.
- (10) Pojęcie „sprawy cywilne” należy interpretować niezależnie, zgodnie z zasadami prawa Unii. Oceniając, czy środek ochrony ma charakter cywilny, nie należy kierować się cywilnym, administracyjnym bądź karnym charakterem wydającego go organu.
- (11) Niniejsze rozporządzenie nie powinno kolidować z funkcjonowaniem rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej ⁽²⁾ („rozporządzenie Bruksela IIa”). Orzeczenia wydane na mocy rozporządzenia Bruksela IIa powinny nadal być uznawane i wykonywane na mocy tego rozporządzenia.
- (12) Niniejsze rozporządzenie uwzględnia zróżnicowane tradycje prawne państw członkowskich i nie koliduje z krajowymi systemami wydawania środków ochrony. Niniejsze rozporządzenie nie zobowiązuje państw członkowskich do zmiany ich krajowych systemów prawnych w celu umożliwienia wydawania środków ochrony w sprawach cywilnych ani do wprowadzania środków ochrony w sprawach cywilnych do celów stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (13) Aby uwzględnić fakt, że w państwach członkowskich środki ochrony w sprawach cywilnych – inaczej niż w przypadku innych obszarów współpracy sądowej – są wydawane przez organy różnego rodzaju, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do decyzji zarówno organów sądowych, jak i organów administracyjnych, o ile te ostatnie zapewniają gwarancje, zwłaszcza w odniesieniu do ich bezstronności i do prawa stron do odwołania się do sądu. W żadnym wypadku za organy wydające w rozumieniu niniejszego rozporządzenia nie powinny być uznawane organy policyjne.
- (14) W oparciu o zasadę wzajemnego uznawania środki ochrony wydane w sprawach cywilnych w państwie członkowskim wydania powinny być uznawane w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, jako środki ochrony w sprawach cywilnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (15) Zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania uznanie odpowiada okresowi obowiązywania środka ochrony. Jednak uwzględniając zróżnicowanie środków ochrony zgodnie z przepisami państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do okresu ich obowiązywania, oraz fakt, że niniejsze rozporządzenie będzie miało zwykle zastosowanie w sprawach pilnych, skutki uznania na mocy niniejszego rozporządzenia powinny być, w drodze wyjątku, ograniczone do okresu 12 miesięcy od chwili wydania zaświadczenia przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu, niezależnie od tego, czy sam środek ochrony (tymczasowy, o ograniczonym czasie obowiązywania lub o nieokreślonym czasie obowiązywania) ma dłuższy okres obowiązywania.
- (16) W przypadkach gdy okres obowiązywania środka ochrony jest dłuższy niż 12 miesięcy, ograniczenie skutków uznania na mocy niniejszego rozporządzenia nie powinno naruszać prawa osoby objętej ochroną do powołania się na ten środek ochrony na podstawie jakiegokolwiek innego dostępnego unijnego aktu prawnego zapewniającego uznanie ani prawa do ubiegania się o krajowy środek ochrony w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek.
- (17) Ograniczenie skutków uznania jest wyjątkowe ze względu na szczególny charakter przedmiotu niniejszego rozporządzenia i nie powinno stanowić precedensu dla innych instrumentów dotyczących spraw cywilnych i handlowych.
- (18) Niniejsze rozporządzenie powinno dotyczyć jedynie uznawania obowiązku nałożonego w ramach środka ochrony. Nie powinno ono regulować postępowań służących wdrażaniu lub wykonywaniu środka ochrony, ani nie powinno obejmować jakichkolwiek ewentualnych sankcji, które mogłyby zostać nałożone w przypadku naruszenia w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, obowiązku orzeczonego w ramach środka ochrony. Kwestie te powinny być regulowane w prawie tego państwa członkowskiego. Jednak zgodnie z zasadami ogólnymi prawa Unii, a w szczególności z zasadą wzajemnego uznawania, państwa członkowskie mają zapewnić, aby środki ochrony uznane na mocy niniejszego rozporządzenia mogły stać się skuteczne w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek.

⁽¹⁾ Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.

- (19) Środki ochrony objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia powinny zapewniać osobie objętej ochroną ochronę w miejscu jej zamieszkania lub w miejscu pracy, lub w innych miejscach, które osoba ta regularnie odwiedza, takich jak miejsce zamieszkania bliskich krewnych lub szkoła czy placówka oświatowa, do której uczęszcza dziecko tej osoby. Bez względu na to, czy dane miejsce lub zakres obszaru, którego dotyczy środek ochrony, opisano w środku ochrony przez podanie jednego lub kilku konkretnych adresów lub przez odniesienie do określonej strefy, do których osoba stwarzająca zagrożenie nie może, odpowiednio, zbliżyć się lub wejść (lub przez połączenie tych dwóch kryteriów), uznanie obowiązku nałożonego w ramach środka ochrony odnosi się raczej do celu, do jakiego służy osobie objętej ochroną dane miejsce, niż do konkretnego adresu.
- (20) W świetle powyższego oraz pod warunkiem że zachowane zostaną charakter i istotne elementy środka ochrony, właściwy organ państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, powinien mieć możliwość dostosowania elementów faktycznych środka ochrony, w przypadku gdy takie dostosowanie jest konieczne, aby uznanie tego środka ochrony było skuteczne w praktyce w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek. Elementy faktyczne obejmują adres, przybliżoną lokalizację lub minimalną odległość, jaką osoba stwarzająca zagrożenie musi zachowywać względem osoby objętej ochroną lub względem danego adresu lub przybliżonej lokalizacji. Takie dostosowanie nie może mieć jednak wpływu na rodzaj oraz cywilny charakter środka ochrony.
- (21) W celu ułatwienia dostosowania środka ochrony należy wskazać w zaświadczeniu, czy adres określony w środku ochrony jest miejscem zamieszkania, miejscem pracy czy miejscem, które osoba objęta ochroną regularnie odwiedza. Ponadto w stosownych przypadkach w zaświadczeniu należy także wskazać określoną strefę (przybliżony promień od konkretnego adresu), do której ma zastosowanie obowiązek nałożony w ramach środka ochrony na osobę stwarzającą zagrożenie.
- (22) Aby ułatwić swobodny przepływ środków ochrony w Unii, niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzić jednolity wzór zaświadczenia oraz określić wielojęzyczny standardowy formularz służący do tego celu. Organ wydający powinien wydać zaświadczenie na wniosek osoby objętej ochroną.
- (23) Liczba pól tekstowych przeznaczonych na tekst niestandardowy powinna być w wielojęzycznym standardowym formularzu zaświadczenia możliwie najbardziej ograniczona, tak aby w większości przypadków – dzięki wykorzystaniu odpowiedniej wersji językowej tego standardowego formularza – można było zapewnić tłumaczenie lub transliterację, nie obciążając osoby objętej ochroną jakimikolwiek kosztami. Wszelkie koszty niezbędne tłumaczenia wykraczającego poza tekst wielojęzycznego standardowego formularza mają zostać rozdzielone zgodnie z przepisami państwa członkowskiego wydania.
- (24) W przypadku gdy zaświadczenie zawiera tekst niestandardowy, właściwy organ państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, powinien ustalić, czy wymagane jest jakiekolwiek tłumaczenie lub transliteracja. Nie powinno to wykluczać możliwości zapewnienia tłumaczenia lub transliteracji z własnej inicjatywy przez osobę objętą ochroną lub organ wydający państwa członkowskiego wydania.
- (25) Aby zapewnić przestrzeganie prawa do obrony przysługującego osobie stwarzającej zagrożenie, w przypadku gdy środek ochrony został wydany zaocznie lub w ramach procedury, która nie przewiduje uprzedniego powiadomienia tej osoby („procedura *ex-parte*”), wydanie zaświadczenia powinno być możliwe wyłącznie, jeśli osoba ta miała możliwość zapewnienia sobie obrony przed środkiem ochrony. Jednak aby zapobiec obchodzeniu przepisów oraz z uwagi na pilny zazwyczaj charakter spraw wymagających zastosowania środków ochrony, nie powinno być wymagane, aby termin do obrony upłynął przed wydaniem zaświadczenia. Zaświadczenie powinno zostać wydane niezwłocznie po tym, jak środek ochrony stanie się wykonalny w państwie członkowskim wydania.
- (26) Z myślą o zapewnieniu prostoty i szybkości, niniejsze rozporządzenie przewiduje proste i szybkie metody, które należy wykorzystywać do powiadomiania osoby stwarzającej zagrożenie o etapach procedury. Te szczególne metody powiadomiania powinny mieć zastosowanie wyłącznie do celów niniejszego rozporządzenia z uwagi na szczególny charakter jego przedmiotu, nie powinny stanowić precedensu dla innych instrumentów w sprawach cywilnych i handlowych oraz nie powinny mieć wpływu na jakiekolwiek zobowiązania danego państwa członkowskiego dotyczące doręczania za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych, wynikające z dwustronnej lub wielostronnej umowy zawartej między tym państwem członkowskim a państwem trzecim.
- (27) Przy powiadamianiu osoby stwarzającej zagrożenie o zaświadczeniu, a także przy jakimkolwiek dostosowaniu elementów faktycznych środka ochrony w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, należy zwrócić należytą uwagę na to, że w interesie osoby objętej ochroną leży nieujawnianie miejsca jej pobytu lub innych danych kontaktowych. Danych takich nie należy ujawniać osobie stwarzającej zagrożenie, chyba że takie ujawnienie jest niezbędne do zapewnienia przestrzegania lub wykonania środka ochrony.
- (28) Wydanie zaświadczenia nie powinno podlegać zaskarżeniu.

- (29) Zaświadczenie powinno zostać sprostowane w przypadku, gdy z powodu oczywistego błędu lub nieścisłości, na przykład błędu typograficznego lub błędu w transkrypcji lub przepisywaniu, nie odzwierciedla ono właściwie treści środka ochrony, lub powinno zostać uchylone, jeżeli zostało w sposób oczywisty wydane nieprawidłowo, na przykład w przypadku, gdy wykorzystano je w odniesieniu do środka, który nie jest objęty zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, lub w przypadku gdy wydano je z naruszeniem wymogów przewidzianych dla jego wydania.
- (30) Organ wydający państwa członkowskiego wydania powinien, na wniosek, pomóc osobie objętej ochroną w uzyskaniu informacji dotyczących organów państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, przed którymi ma się powoływać na środek ochrony lub występować o jego wykonanie.
- (31) Harmonijne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby w dwóch państwach członkowskich nie wydawano niedających się ze sobą pogodzić orzeczeń. W tym celu niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać podstawy odmowy uznania lub wykonania środka ochrony, w przypadku gdy środka tego nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym lub uznanym w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek.
- (32) Względy interesu publicznego mogą, w wyjątkowych okolicznościach, uzasadniać odmowę uznania lub wykonania środka ochrony przez sądy państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, w przypadku gdy stosowanie tego środka ochrony byłoby wyraźnie sprzeczne z porządkiem publicznym tego państwa członkowskiego. Sądy nie powinny mieć jednak możliwości stosowania klauzuli porządku publicznego, aby odmówić uznania lub wykonania środka ochrony, jeżeli taka odmowa byłaby sprzeczna z prawami określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności w jej art. 21.
- (33) W przypadku zawieszenia lub uchylenia środka ochrony lub uchylenia zaświadczenia w państwie członkowskim wydania, właściwy organ państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, powinien, po przedstawieniu odpowiedniego zaświadczenia, zawiesić lub uchylić skutki uznania oraz, w stosownych przypadkach, zawiesić lub uchylić wykonanie środka ochrony.
- (34) Osoba objęta ochroną powinna mieć rzeczywisty dostęp do wymiaru sprawiedliwości w innych państwach członkowskich. Aby zapewnić taki skuteczny dostęp w ramach postępowań objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, należy przewidzieć pomoc prawną zgodnie z dyrektywą Rady 2003/8/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w celu usprawnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych poprzez ustanowienie minimalnych wspólnych zasad odnoszących się do pomocy prawnej w sporach o tym charakterze⁽¹⁾.
- (35) Aby ułatwić stosowanie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przekazywania w ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych ustanowionej decyzją Rady 2001/470/WE⁽²⁾ określonych informacji na temat swoich przepisów i procedur krajowych dotyczących środków ochrony w sprawach cywilnych. Dostęp do informacji przekazywanych przez państwa członkowskie powinien być możliwy za pośrednictwem europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.
- (36) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określenia oraz późniejszych zmian formularzy przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽³⁾.
- (37) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych w odniesieniu do określenia oraz późniejszych zmian formularzy przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (38) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności dąży ono do zapewnienia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu, ustanowionych w jej art. 47 i 48. Niniejsze rozporządzenie należy stosować zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (39) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie przyjęcie przepisów dotyczących prostego i szybkiego mechanizmu uznawania środków ochrony wydanych w państwie członkowskim w sprawach cywilnych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (40) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestżeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i TFUE, te dwa państwa członkowskie powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(1) Dz.U. L 26 z 31.1.2003, s. 41.

(2) Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

(3) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

- (41) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana, ani go nie stosuje.
- (42) Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię w dniu 17 października 2011 r.⁽¹⁾, na podstawie art. 41 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾,

wymienionych poniżej obowiązków w celu ochrony innej osoby, której integralność fizyczna lub psychiczna może być zagrożona:

- a) zakaz lub ograniczenie wstępu do miejsca, w którym osoba objęta ochroną zamieszkuje, pracuje lub które regularnie odwiedza lub w którym regularnie przebywa;
- b) zakaz lub uregulowanie wszelkich form kontaktu z osobą objętą ochroną, w tym za pośrednictwem telefonu, poczty elektronicznej lub zwykłej, faksu lub innych środków;
- c) zakaz lub ograniczenie zbliżania się na określoną odległość do osoby objętej ochroną;

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące prostego i szybkiego mechanizmu uznawania środków ochrony wydanych w państwie członkowskim w sprawach cywilnych.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do środków ochrony w sprawach cywilnych wydanych przez organ wydający w rozumieniu art. 3 pkt 4.
2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do spraw transgranicznych. Na użytek niniejszego rozporządzenia sprawę uznaje się za transgraniczną w przypadku, gdy o uznanie środka ochrony wydanego w jednym państwie członkowskim występuje się w innym państwie członkowskim.
3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do środków ochrony wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 2201/2003.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „środek ochrony” oznacza każdą decyzję – niezależnie od jej nazwy – wydaną przez organ wydający państwa członkowskiego wydania zgodnie z jego prawem krajowym, nakładającą na osobę stwarzającą zagrożenie jeden lub kilka spośród

- 2) „osoba objęta ochroną” oznacza osobę fizyczną, która podlega ochronie udzielonej na mocy środka ochrony;
- 3) „osoba stwarzająca zagrożenie” oznacza osobę fizyczną, na którą nałożono jeden lub kilka obowiązków, o których mowa w pkt 1;
- 4) „organ wydający” oznacza każdy organ wymiaru sprawiedliwości lub każdy inny organ wyznaczony przez państwo członkowskie jako właściwy w sprawach należących do zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, o ile taki inny organ daje stronom gwarancje w odniesieniu do bezstronności i o ile jego decyzje dotyczące środków ochrony mogą, na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym funkcjonuje, być przedmiotem odwołania do organu sądowego oraz mają podobną moc i podobne skutki jak orzeczenie organu sądowego w takiej samej sprawie;
- 5) „państwo członkowskie wydania” oznacza państwo członkowskie, w którym zostaje wydany środek ochrony;
- 6) „państwo członkowskie, do którego kierowany jest wniosek” oznacza państwo członkowskie, w którym występuje się o uznanie oraz, w stosownych przypadkach, wykonanie środka ochrony.

ROZDZIAŁ II

UZNAWANIE I WYKONYWANIE ŚRODKÓW OCHRONY

Artykuł 4

Uznawanie i wykonywanie

1. Środek ochrony wydany w jednym państwie członkowskim jest uznawany w pozostałych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnej procedury oraz jest wykonalny bez potrzeby stwierdzania jego wykonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 9.2.2012, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

2. Osoba objęta ochroną, która chce powołać się w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, na środek ochrony wydany w państwie członkowskim wydania, dostarcza właściwemu organowi państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek:

- a) odpis środka ochrony spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;
- b) zaświadczenie wydane w państwie członkowskim wydania zgodnie z art. 5; oraz
- c) w razie konieczności, transliterację lub tłumaczenie zaświadczenia zgodnie z art. 16.

3. Zaświadczenie jest skuteczne wyłącznie w granicach wykonalności środka ochrony.

4. Niezależnie od tego, czy środek ochrony ma dłuższy okres obowiązywania, skutki uznania zgodnie z ust. 1 są ograniczone do okresu 12 miesięcy, począwszy od dnia wydania zaświadczenia.

5. Procedura wykonywania środków ochrony jest regulowana prawem państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek.

Artykuł 5

Zaświadczenie

1. Organ wydający państwa członkowskiego wydania wydaje na wniosek osoby objętej ochroną zaświadczenie zawierające informacje przewidziane w art. 7, stosując wielojęzyczny standardowy formularz określony zgodnie z art. 19.

2. Przeciwno wydaniu zaświadczenia nie przysługuje środek zaskarżenia.

3. Na wniosek osoby objętej ochroną organ wydający państwa członkowskiego wydania dostarcza osobie objętej ochroną transliterację lub tłumaczenie zaświadczenia na wielojęzycznym standardowym formularzu określonym zgodnie z art. 19.

Artykuł 6

Wymogi dotyczące wydania zaświadczenia

1. Zaświadczenie można wydać jedynie wtedy, gdy osoba stwarzająca zagrożenie została powiadomiona o środku ochrony zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania.

2. W przypadku gdy środek ochrony został wydany zaocznie, zaświadczenie można wydać jedynie wtedy, gdy osobie stwarzającej zagrożenie doręczono dokument wszczynający postępowanie lub dokument równoważny lub, w stosownych przypadkach, gdy osoba ta została w inny sposób poinformowana o wszczęciu postępowania zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania w odpowiednim czasie i w sposób umożliwiający tej osobie przygotowanie obrony.

3. W przypadku gdy środek ochrony wydano w ramach procedury, która nie przewiduje uprzedniego powiadomienia osoby stwarzającej zagrożenie („postępowanie *ex-parte*”), zaświadczenie można wydać jedynie pod warunkiem, że osoba ta miała prawo do zaskarżenia tego środka ochrony na mocy prawa państwa członkowskiego wydania.

Artykuł 7

Treść zaświadczenia

Zaświadczenie zawiera następujące informacje:

- a) nazwę i adres lub dane kontaktowe organu wydającego;
- b) numer referencyjny sprawy;
- c) datę wydania zaświadczenia;
- d) dane dotyczące osoby objętej ochroną: imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia, jeżeli są dostępne, oraz adres używany do powiadomień wraz z wyraźnym ostrzeżeniem, że adres ten może zostać ujawniony osobie stwarzającej zagrożenie;
- e) dane dotyczące osoby stwarzającej zagrożenie: imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia, jeżeli są dostępne, oraz adres do powiadomień;
- f) wszystkie informacje niezbędne do wykonania środka ochrony, w tym, w stosownych przypadkach, rodzaj środka i obowiązek, jaki nakłada on na osobę stwarzającą zagrożenie, oraz określenie funkcji miejsca lub strefy, do których osobie tej zabroniono, odpowiednio, zbliżać się lub wchodzić;
- g) okres obowiązywania środka ochrony;
- h) czas trwania skutków uznania zgodnie z art. 4 ust. 4;

- i) oświadczenie o spełnieniu wymogów przewidzianych w art. 6;
- j) informacje o prawach przyznanych na mocy art. 9 i 13;
- k) dla ułatwienia – pełny tytuł niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Powiadomienie osoby stwarzającej zagrożenie

1. Organ wydający państwa członkowskiego wydania powiadamia osobę stwarzającą zagrożenie o zaświadczeniu i o fakcie, że wydanie tego zaświadczenia skutkuje jego uznaniem oraz, w stosownych przypadkach, wykonalnością środka ochrony we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z art. 4.

2. W przypadku gdy osoba stwarzająca zagrożenie zamieszkuje w państwie członkowskim wydania, powiadomienia dokonuje się zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego. W przypadku gdy osoba stwarzająca zagrożenie zamieszkuje w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie wydania lub w państwie trzecim, powiadomienia dokonuje się za pomocą listu poleconego za potwierdzeniem odbioru lub z wykorzystaniem środków równoważnych.

Sytuacje, w których adres osoby stwarzającej zagrożenie nie jest znany lub w których osoba ta odmawia odbioru powiadomienia, regulowane są prawem państwa członkowskiego wydania.

3. Miejsce pobytu lub inne dane kontaktowe osoby objętej ochroną nie mogą być ujawniane osobie stwarzającej zagrożenie, chyba że ich ujawnienie jest niezbędne do zapewnienia przestrzegania lub wykonania środka ochrony.

Artykuł 9

Sprostowanie lub uchylenie zaświadczenia

1. Bez uszczerbku dla art. 5 ust. 2, na wniosek osoby objętej ochroną lub osoby stwarzającej zagrożenie skierowany do organu wydającego państwa członkowskiego wydania lub z własnej inicjatywy tego organu, zaświadczenie zostaje:

- a) sprostowane, jeżeli ze względu na błąd pisarski istnieje rozbieżność między środkiem ochrony a zaświadczeniem; lub
- b) uchylone, jeżeli zostało w sposób oczywisty wydane nieprawidłowo, biorąc pod uwagę wymogi przewidziane w art. 6 i zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Procedurę, w tym wszelkie środki zaskarżenia, w odniesieniu do sprostowania lub uchylenia zaświadczenia reguluje prawo państwa członkowskiego wydania.

Artykuł 10

Pomoc udzielana osobie objętej ochroną

Na wniosek osoby objętej ochroną organ wydający państwa członkowskiego wydania udziela jej pomocy w uzyskaniu udostępnianych zgodnie z art. 17 i 18 informacji dotyczących organów państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, przed którymi należy powoływać się na środek ochrony lub występować o jego wykonanie.

Artykuł 11

Dostosowanie środka ochrony

1. W razie konieczności i w niezbędnym zakresie właściwy organ państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, dostosowuje elementy faktyczne środka ochrony, aby nadać temu środkowi skuteczność w tym państwie członkowskim.

2. Procedura dostosowania środka ochrony jest regulowana prawem państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek.

3. O dostosowaniu środka ochrony powiadamia się osobę stwarzającą zagrożenie.

4. W przypadku gdy osoba stwarzająca zagrożenie zamieszkuje w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek, powiadomienia dokonuje się zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego. W przypadku gdy osoba stwarzająca zagrożenie zamieszkuje w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, do którego kierowany jest wniosek, lub w państwie trzecim, powiadomienia dokonuje się za pomocą listu poleconego za potwierdzeniem odbioru lub z wykorzystaniem środków równoważnych.

Sytuacje, w których adres osoby stwarzającej zagrożenie nie jest znany lub w których osoba ta odmawia odbioru powiadomienia, regulowane są prawem państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek.

5. Środek zaskarżenia przeciwko dostosowaniu środka ochrony może zostać wniesiony przez osobę objętą ochroną lub osobę stwarzającą zagrożenie. Procedura odwoławcza jest regulowana prawem państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek. Wniesienie środka zaskarżenia nie ma jednak skutku zawieszającego.

Artykuł 12

Wyłączenie kontroli merytorycznej

Środek ochrony wydany w państwie członkowskim wydania w żadnym wypadku nie może być przedmiotem kontroli merytorycznej w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek.

Artykuł 13

Odmowa uznania lub wykonania

1. Uznania oraz, w stosownych przypadkach, wykonania środka ochrony odmawia się na wniosek osoby stwarzającej zagrożenie, w zakresie, w jakim takie uznanie jest:

- a) wyraźnie sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek; lub
- b) nie do pogodzenia z wyrokiem wydanym lub uznanym w państwie członkowskim, do którego kierowany jest wniosek.

2. Z wnioskiem o odmowę uznania lub wykonania występuje się do sądu państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, o którym to państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. a) ppkt (iv).

3. Nie można odmówić uznania środka ochrony na podstawie tego, że prawo państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, nie przewiduje takiego środka w takim samym stanie faktycznym.

Artykuł 14

Zawieszenie lub uchylenie uznania lub wykonania

1. W przypadku gdy środek ochrony zostaje zawieszony lub uchylony w państwie członkowskim wydania lub wykonalność tego środka zostaje zawieszona lub ograniczona, lub jeżeli zaświadczenie zostaje uchylone zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b), organ wydający państwa członkowskiego wydania na wniosek osoby objętej ochroną lub osoby stwarzającej zagrożenie wydaje zaświadczenie potwierdzające zawieszenie, ograniczenie lub uchylenie z wykorzystaniem wielojęzycznego standardowego formularza określonego zgodnie z art. 19.

2. Po przedstawieniu przez osobę objętą ochroną lub osobę stwarzającą zagrożenie zaświadczenia wydanego zgodnie z ust. 1, właściwy organ państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, zawiesza lub uchyla skutki uznania oraz, w stosownym przypadku, zawiesza lub uchyla wykonanie środka ochrony.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 15

Legalizacja i inne podobne formalności

W kontekście niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do dokumentów wydanych w państwie członkowskim nie wymaga się legalizacji ani żadnych innych podobnych formalności.

Artykuł 16

Transliteracja lub tłumaczenie

1. Jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia wymagana jest jakakolwiek transliteracja lub tłumaczenie, dokonuje się ich na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek, lub na jakikolwiek inny język urzędowy instytucji Unii, który państwo to wskazało jako możliwy do zaakceptowania.

2. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 3, wszelkich tłumaczeń zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dokonuje osoba uprawniona do dokonywania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.

Artykuł 17

Informacje publicznie udostępniane

W ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych ustanowionej decyzją 2001/470/WE oraz z myślą o publicznym udostępnianiu informacji, państwa członkowskie dostarczają opis krajowych przepisów i procedur dotyczących środków ochrony w sprawach cywilnych, w tym informacje o rodzaju organów właściwych w sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia..

Państwa członkowskie aktualizują te informacje.

Artykuł 18

Przekazywanie informacji przez państwa członkowskie

1. Do dnia 11 lipca 2014 r. państwa członkowskie przekazują Komisji następujące informacje:

- a) rodzaj organów właściwych w sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, wskazując w stosownych przypadkach:
  - (i) organy, które są właściwe do wydawania środków ochrony i do wydawania zaświadczeń zgodnie z art. 5;
  - (ii) organy, przed którymi należy powoływać się na środek ochrony wydany w innym państwie członkowskim lub które są właściwe do wykonania takiego środka;

(iii) organy, które są właściwe w sprawie dostosowania środków ochrony zgodnie z art. 11 ust. 1;

(iv) sądy, do których należy wystąpić z wnioskiem o odmowę uznania oraz, w stosownych przypadkach, o odmowę wykonania, zgodnie z art. 13;

b) język lub języki akceptowane w tłumaczeniach, o których mowa w art. 16 ust. 1.

2. Komisja publicznie udostępnia informacje, o których mowa w ust. 1, przy użyciu wszelkich właściwych środków, w szczególności poprzez stronę internetową europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 19

Określenie oraz późniejsze zmiany formularzy

Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące określenia oraz późniejszych zmian formularzy, o których mowa w art. 5 i 14. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 20.

Artykuł 20

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 12 czerwca 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. CREIGHTON
Przewodniczący

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 21

Przegląd

Do dnia 11 stycznia 2020 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. W razie konieczności sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące zmian.

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 11 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do środków ochrony wydanych w dniu 11 stycznia 2015 r. lub po tym dniu, niezależnie od tego, kiedy wszczęte zostało postępowanie.